

Julia Romein

Thuiskomen

Villa Italia 3

1

‘Kijk uit gek! Wat doe je?!’ Emilie vliegt overeind uit haar bed en rent naar de hal, waar een hoop gestommel vandaan komt. Casper en Nino staan bovenaan de trap en roepen elkaar verwensingen toe, Casper in het Nederlands en Nino in het Italiaans. ‘Waar zijn jullie in godsnaam mee bezig? Het is half zeven!’ schreeuwt ze naar boven.

‘Ja sorry, Emi, ik had het even tegen je moeten zeggen, stom van me,’ zegt Casper verontschuldigend.

‘Maar wat doen jullie?’

‘We sjouwen de tafel naar beneden, ik ga dat ding schuren en op opnieuw beitsen, weet je nog?’

‘Er staat me iets van bij ja, maar moet dat op dit tijdstip?’

‘Ja, eigenlijk wel. Ik wil het binnen een dag klaar hebben en daarom begin ik vroeg.’

Emilie zucht diep, ze ligt pas net een paar uur in bed en heeft gisteravond in de bar te veel gedronken.

‘Oké, nou dan ga ik maar koffie zetten,’ zegt ze berustend, ‘of moet ik helpen?’

‘Nee we passen hier met zijn tweeën al niet.’

Ze doet de luiken open om het daglicht binnen te laten en loopt naar de keuken om de koffie op te zetten. Ze is sinds een week of twee terug uit Nederland, waar ze Pasen heeft gevierd met haar ouders. Het bezoek was bijzonder, maar ze was ook erg blij om terug te komen in Dorcia, in haar eigen huis. Haar vrijheid, haar vrienden en Max, ze had het allemaal erg gemist. En nu lijkt alles ineens in te

storten en het is nog haar eigen schuld ook. Ze probeert de pijn die ze voelt weg te drukken, ze wil niet denken aan gisteren en alles wat er gebeurd is, ze concentreert zich nog liever op haar hoofdpijn.

Het duurt nog een hele tijd voor Casper en Nino de tafel naar beneden hebben gekregen. Casper zet hem op het terras aan de zijkant, waar hij niet zo in de weg staat.

‘Zag je ineens het licht of zo?’ vraagt Emilie als ze later samen zitten te ontbijten.

‘Precies! Ik wil dit al weken doen, ik vind het leuk.’

Casper woont al een tijd bij haar in Dorcia en hij knapt langzaam het huis voor haar op in ruil voor kost en inwoning en een beetje geld. De tafel doet hij voor zichzelf, hij staat boven in zijn eigen kamer. Het is een prachtig, oud ding maar hij zit vol krassen en putten, en als je pech hebt doe je jezelf pijn door het verweerde, splinterige hout.

‘Je ziet eruit alsof je ontzettend brak bent,’ merkt Casper na een tijdje op. ‘Gaat het wel?’

‘Het gaat wel, hoor,’ antwoordt ze voorzichtig, maar Casper laat zich niet om de tuin leiden.

‘Wat is er aan de hand, Emi? Volgens mij gaat het helemaal niet.’

Ze probeert zich groot te houden, maar krijgt toch tranen in haar ogen. ‘Ik heb het uitgemaakt met Max gisteren,’ zegt ze dan heel zacht.

‘Je hebt wát gedaan?!’ Casper kijkt haar geschrokken aan. ‘Heb je het echt uitgemaakt?’ Emilie zucht alleen als antwoord. ‘Serieus? Met Max?! Het is zo’n leuke man, die kun je toch niet laten schieten?’

Ze moet hem absoluut gelijk geven, Max is de betrouwbaarste, liefste man die ze kent, hij heeft haar altijd alle ruimte gegeven en haar gesteund in alles wat ze deed.

‘Ik weet het, Cas, ik weet het.’

‘Dus waarom?’

‘Pfff, het liep gewoon zo...’

‘Het liep zo?’ Casper blijft verontwaardigd.

Emilie probeert haar gedachten op een rijtje te krijgen, gisteren had ze nog een relatie en nu is die over, wat is er gebeurd?

‘Nou?’ dringt Casper aan, ‘Vertel!’

‘Max gaat naar New York, hij heeft een baan aangeboden gekregen bij een of andere privécollectie waar van alles gerestaureerd moet worden. Hij vroeg of ik mee wilde.’

‘En je zei nee?’

‘Yep.’

‘Je bent helemaal gek.’

‘Waarom?’

‘Zo’n kans krijg je nooit meer.’

‘Wat moet ik daar?’

‘Van alles! Maar los daarvan, zoiets hoeft in deze tijd toch niet het einde van een relatie te betekenen?’

‘Toen ik nee zei, bood hij aan hier te blijven, voor mij, voor ons...’

‘Hij is ook gek.’

‘Precies, dat zei ik ook. Ik zei dat hij zo’n kans niet voorbij mocht laten gaan.’

‘En toen?’

‘Toen vroeg hij of ik wel oud met hem wilde worden en of we zouden gaan samenwonen en kinderen gingen krijgen, dat soort dingen.’

‘En jij schrok je helemaal kapot en zei dat je dat allemaal niet zeker wist?’

‘Precies. En nu is hij ontroostbaar en gaat hij zonder mij weg, eigenlijk heeft hij het uitgemaakt omdat ik niet echt wil.’

‘Heb je er spijt van?’

Emilie denkt even over die vraag na. ‘Nee, ik geloof het niet. Ik mis hem nu al en ik voel me leeg, maar ook een beetje opgelucht. Hij zoekt iets wat ik hem niet kan geven.’ Casper knikt begripvol. ‘En eerlijk gezegd...’ gaat ze verder, ‘heb ik vanaf het begin het gevoel gehad dat we meer vrienden waren dan minnaars, dat is niet zo’n goede basis voor een lange relatie geloof ik.’

‘Tja, daar zit wat in, maar ik vind het toch zonde. En nu? Wat ga je nu verder doen?’

‘Wat ik altijd doe denk ik, en ook een beetje verdrietig zijn.’

‘Daar mag je rustig de tijd voor nemen, die jongen was er werkelijk altijd voor je, ook toen jullie nog geen relatie hadden. Ik hoop dat je niet in een gat valt.’ Hij knijpt even in haar hand.

De dag gaat maar langzaam voorbij, Emilie is verdrietig en lusteloos. De tafel staat onaangeroerd aan de zijkant van het terras, de schuurmachine is kapot en Casper is op pad om een nieuw onderdeel te kopen. Nino is naar zijn eigen huis in Perugia gegaan en haar buurvrouw en vriendin Bernadetta is niet thuis. Ze gaat Ovidius uitlaten en haalt wat boodschappen in het dorp, hoewel ze geen zin in eten heeft. Van ellende gaat ze 's middags weer in bed liggen met een paracetamol en als ze een tijd later wakker wordt, is het al bijna avond en voelt ze zich fysiek iets beter. Casper staat te koken als ze de keuken binnenkomt. De terrasdeuren staan open, het is nog steeds lekker om buiten te zitten.

‘Wil je wat drinken, lieverd?’ vraagt Casper als ze buiten op de bank is neergeploft. Hij wacht niet op antwoord maar komt direct met een glas koude witte wijn aanzetten. ‘Hier, helpt altijd tegen een kater.’ Ondanks alles moet ze lachen.

‘Hoe staat het met de tafel?’ vraagt ze hem.

‘Slecht, ik ben voor niks naar Perugia gereden, het onderdeel moest besteld worden, dat kan een hele tijd duren.’

‘We hebben geen haast, hè... Wat zullen we eten?’

‘Pasta carbonara natuurlijk, goed voor jouw kater, Emi.’

‘Hoor ik daar diepzinnig gepraat?’ Bernadetta staat in haar achtertuin en kijkt vragend hun kant op.

‘Ja, over vet. Wil je mee-eten?’ vraagt Casper.

‘Heel graag.’ Bernadetta loopt naar hen toe over het smalle paadje dat door het intensieve gebruik is uitgesleten in de aarde tussen hun twee achtertuinen. Ze geeft hun allebei twee zoenen. ‘Heb ik iets gemist, lieverd?’ vraagt ze als ze onderzoekend naar Emilie kijkt.

‘Het is uit met Max,’ geeft Casper voor haar antwoord. ‘Ineens.’

‘Nou nou ,ineens,’ reageert Bernadetta zonder enige verbazing, ‘de passie straalde er nou niet echt van af, ze waren meer vrienden dan minnaars zou ik zeggen.’ Het is niet voor het eerst dat Emilie verbaasd is over Bernadetta’s waarnemingsvermogen en sterke intuïtie. ‘Of heeft dat er niets mee te maken?’

‘Jawel, en nog wat dingen.’ Emilie heeft nu al geen zin meer om erover te praten.

‘We zijn er voor je, kind,’ antwoordt Bernadetta en ze geeft haar

een stevige knuffel. Emilie houdt van die vrouw, er zijn weinig mensen die zo goed aanvoelen wat er in haar omgaat, ze is ondanks haar hoge leeftijd een van haar beste vriendinnen.

‘Hoe zit het eigenlijk met jou en de liefde?’ vraagt Casper nu heel direct aan Bernadetta. ‘Heb jij na je gestrande huwelijk nog ooit de prins op het witte paard gevonden?’

‘Wat een vraag, Casper, geef me eerst maar eens wat te drinken voor ik er überhaupt iets over ga zeggen.’ Ze gaat bij hen aan tafel zitten terwijl Casper een glas voor haar gaat halen in de keuken.

‘Eerlijk gezegd valt er bar weinig over te zeggen,’ valt Bernadetta meteen maar met de deur in huis. ‘Ik heb nooit meer een relatie gehad, dat is het hele verhaal.’

‘Wat!’ reageert Casper fel, ‘en hoe zit het dan met seks?’

‘Tja, ook geen seks.’

‘Dat meen je?’

‘Ik ben er ook niet trots op.’

‘Zo bedoel ik het niet, ik bedoel meer hoe kun je al die jaren zonder?’

‘Ik geloof dat ik het gewoon vergeten ben.’

‘Je bent de seks vergeten? Gek, hoor.’

Emilie schiet in de lach, Casper lijkt er veel meer last van te hebben dan Bernadetta zelf.

‘Misschien heeft het ook met mijn generatie te maken,’ gaat Bernadetta verder. ‘Ik ben niet opgevoed met de vrijheid van nu en het vrouwelijk orgasme was nog niet uitgevonden in ons dorp. Bovendien was mijn seksleven niet iets om met plezier op terug te kijken. Eerlijk gezegd was het verschrikkelijk met een dronken vent die alleen maar bezig was met zijn eigen genot, als hij nog bij kennis was tenminste.’

‘Sorry, Bernadetta,’ reageert Casper een beetje geschrokken. ‘Het was niet mijn bedoeling allemaal ellende naar boven te halen. Ik was gewoon benieuwd.’

‘Het is niet erg en je hebt zeker een punt, maar dit is een onderwerp waar ik me uiteindelijk bij heb neergelegd, je kunt misschien niet altijd alles oplossen in het leven.’

‘Moeten we een date voor je regelen met die kerel in Volterra?’

gaat Casper vrolijk verder. ‘Of een andere lekkere Italiaan, je bent nooit te oud om te leren toch. En je ziet er nog goed uit ook.’

Emilie lacht om Casper en voelt zich gesteund door het gesprek. Als Bernadetta haar hele leven zonder man kan, kan zij voorlopig vast ook wel zonder.

Desondanks is het een moeilijke dag en het rotgevoel blijft. Ze zal best het goede hebben gedaan, maar ze voelt zich eenzaam en als ze ’s avonds alleen in bed ligt, houdt de twijfel haar uit haar slaap. Stel je nou voor dat ze de beste levenspartner ooit gehad heeft gezegd? Tenslotte is er met iedereen altijd wel iets, niemand is perfect. Binnenkort is Max weg en reken maar dat hij snel een ander zal vinden, het is nu of nooit. Ze kan zich zelfs voorstellen dat hij niet terugkomt naar Dorcia, maar in New York zal blijven hangen de komende jaren. Als ze niets doet, is ze hem kwijt, dat weet ze heel goed. Na een tijdje pakt ze haar telefoon en belt Julie, de enige die je met goed fatsoen op dit late tijdstip nog kunt bellen. En ja, hoor, ze neemt op.

‘Emi! Alles goed met je? Niks voor jou om zo laat te bellen.’

‘Het is uit met Max.’

‘Ach, lieverd toch, ben je verdrietig?’

‘Ja en ik twijfel zo, stel dat ik de man van mijn leven bij het grofvuil gezet heb?’

‘De man van je leven?’

‘Ja, dat denk ik nu ineens.’

‘Waarom heb je het uitgemaakt dan? Klinkt niet zo logisch.’

Emilie vertelt haar het New York-verhaal en hoe ze in deze situatie verzeild is geraakt.

‘Niet erg inlevend van me, maar het allergekste vind ik nog dat je niet naar New York wilt, ik zou ervoor tekenen.’

‘Ik ben heel gelukkig hier in Dorcia, ik begin net mijn leven een beetje op te bouwen. Wat moet ik in die stadsjungle? Kan ik weer opnieuw beginnen.’

‘Hm, ja, dat begrijp ik wel. Mis je hem?’

‘Ja, enorm!’

‘Hoor erbij.’

‘Hoe doe jij dat dan? Je hebt steeds nieuwe mannen. Heb je nooit verdriet als je hen weer laat gaan?’

‘Ja, soms wel.’ Ze zijn allebei even stil.
‘Geloof je in de ware, Juul?’
‘Ik weet het niet, hoor...’
‘Is er nooit iemand geweest van wie je wist dat hij het was?’
Ze hoort Julie aarzelen. ‘Ja, ik heb dat één keer gehad.’
‘En toen?’
‘Toen is hij weggegaan met een ander.’
‘Dat wist ik helemaal niet.’
‘Het is jaren geleden en ik praat er ook niet graag over.’
‘Het spijt me. Maak je het daarom zelf steeds uit? Zodat de ander het niet kan doen?’
‘Ach, ik weet het niet, ik heb ook geen zin om erover na te denken. Maar het zal er wel mee te maken hebben. En wat dacht je van een moeder die verlaten is? Allemaal standaardvoer voor psychologen, ik pas vast in alle modellen.’
‘Heb je dan niet het idee dat je dat moet oplossen met jezelf?’
‘Hou toch op, joh, dat geneuzel altijd. Mensen nemen zichzelf zo serieus tegenwoordig.’
Emilie schiet in de lach, ze begrijpt wat Julie bedoelt.
‘Ja, je hebt wel gelijk, maar toch, wil je geen kinderen bijvoorbeeld?’
‘Daar heb je maar één keer een man voor nodig, hoor, dat is een kwestie van timen.’
‘Serieus? Zou je echt een kind willen krijgen zonder partner?’
‘Emi, geen idee. Ik heb er nu in elk geval geen behoefte aan, maar tegen die tijd zie ik het wel.’
‘Ik zou willen dat ik een beetje meer kon voelen zoals jij. Ik vind het maar ingewikkeld, dat missen van Max.’
‘En kinderen? Wil jij ze dan wel?’
‘Tot nu toe niet, maar het lijkt me ook moeilijk om ze helemaal niet te krijgen.’
‘Je hebt nog even.’
‘Ja misschien, het wordt er alleen niet makkelijker op als je ouder wordt.’
‘Pff, ga eerst maar even tot rust komen, Emi, de rest komt later wel.’

‘Ja, je hebt gelijk.’

‘Probeer te focussen op dingen die je leuk vindt en belangrijk. Ga op stap, onderneem iets, zoek mensen op of juist niet als je er geen behoefte aan hebt. Ik kan me voorstellen dat je in jouw geval gaat schilderen.’

‘Dat heb ik al een tijd niet gedaan.’

‘Je hebt veel meer tijd zonder man. Grijp je kans, pak het weer op.’

Emilie voelt zich altijd lichter als ze met Julie heeft gesproken. ‘Wanneer kom je deze kant op?’

‘Ja, jullie zitten daar gezellig met zijn tweeën terwijl ik hier loop te ploeteren. Ik zal eens kijken wanneer het uitkomt, ik heb het druk met werk.’

‘Werken kun je hier ook, hoor, de verbinding is inmiddels heel goed.’

‘Welja, nog even en we zitten met zijn drieën in dat maffe dorp van jullie. Nee hoor, daar begin ik niet aan. Ik kom voor de lol en anders niet.’

‘Als je maar komt, Juul, en wacht niet te lang want ik mis je.’

Na het gesprek voelt Emilie hoe moe ze is en ze valt in een diepe slaap.